

4

„Seržantka Conwayová,“ predstavila sa žena a podala mi ruku.

Jej kolega sa rozprával s recepcným a my sme zatiaľ čakali v hale. Odhadoval som ho na príslušníka špeciálneho oddelenia a pripadal mi príliš žoviálny. Ozval sa hlasný smiech od skupiny mužov v smokingoch, ktorí vošli cez obrovské ozdobné otáčavé dvere. Ocitli sa pod lustrom veľkosti rodinného auta. Zaželal som im, aby na nich zletel, a pozrel som na seržantku Conwayovú.

„Aký má s vami problém?“ spýtala sa a kývla hlavou na svojho kolegu. Ten sa obrátil od recepcie a zamieril k nám. Ona sa okamžite zatvárila, akoby som ju nezaujímal.

Výtah nekonečne stúpал k strešným apartmánom, kde som ešte nikdy nebol. Chlap použil elektronický kľúč, aby sme mohli vstúpiť aj na najvyššie poschodia. Výtahová verzia pesničky *My Heart Will Go On* doznela a spustila sa od začiatku. Tak ako všetko v tejto budove, aj výtah bol celý zo skla a ligotavej ocele.

Hľadel som si na topánky.

Zastali sme na štyridsiatom piatom poschodí a dvere sa s afektovaným syčaním otvorili. Než dorozprával mechanický hlas výtahu, ktorý pripomínal riaditeľku školy, muž ma pevne chytil za rameno.

Vykročili sme po dlhej, vkusne minimalistickej chodbe a seržantku Conwayovú sme nechali vzadu. Minuli sme dva apartmány, jediné ďalšie na tomto poschodí, a napokon sme prišli k strohým čiernym dverám. Muž ich otvoril elektronickým kľúčom a nasmeroval ma do salóna vo veľkom anonymnom priestore.

O týchto apartmánoch sa veľa písalo v novinách. Mohli si ich dovoliť len najväčší boháči. Priestor sám osebe takú cenu nemal. Platili ste však za polohu stopäťdesiat metrov vo vzduchu. Jedinečná príležitosť

pozerat' zhora na milióny ľudí, a to doslova aj v prenesenom zmysle. Vnútri bolo tma, svietilo len neónové mesto. Salón mal namiesto troch stien obrovské sklené panely, takže ponúkal takmer panoramatický výhľad.

„Sadnite si,“ povedal tmavosivý chlapík. Zostal som stát. „Fajn. O chvíľu príde.“ Potom sa zvrtol na päte a zamieril k dverám. Otvoril ich iba natoľko, aby cez ne mohol prejsť, a ticho ich za sebou zatvoril.

Stelesnená diskretnosť.

Len čo sa dvere za ním zavreli, skočil som k nim a vykukol cez priezor. Chodba bola úplne prázdna a zišlo mi na um, či vôbec mohol tak rýchlo odísť. Napadlo mi, že si možno čupol, aby ho nebolo vidieť, ale tá predstava bola príliš smiešna.

„Sme sami, Waits, ak vám ide o to.“

Obrátil som sa za hlasom. Na pozadí svetiel mesta som rozoznal tmavú mužskú siluetu.

„Ako ste získali ten monokel?“ spýtal sa s typickým prízvukom absolventa Oxfordu alebo Cambridgea.

Dotkol som sa oka. „Bol som v správny čas na správnom mieste.“

„Myslel som, že ste sa znepečili detektívovi Kernickovi...“

„Ten vyzeral sklamaný, že ho niekto predbehol.“

„Aj ja som z neho mal ten pocit.“ Muž prešiel do slabého svetla a usmial sa. „Mal by som sa predstaviť. David Rossiter.“

Prešiel som k nemu. Bol vysoký, pôsobil autoritatívne. Mal niečo medzi štyridsiatkou a päťdesiatkou, na sebe oblek od drahého krajčírca a šíril okolo seba vrúcnosť dobrého politika. Vyznačoval sa pevným stiskom ruky ako človek, ktorý sa živí komunikáciou s ľuďmi, a použil pri ňom aj dlaň druhej ruky. Pokožku mal rozohriatu, ale obrúčka bola na dotyk studená.

„Sadnite si, prosím,“ vyzval ma. Sadol som si a po krátkej prestávke si našiel miesto aj on. „Zaujímavé.“

„Čo, pán Rossiter?“

„Ukázal som vám na kreslo vľavo, a vy ste si vybrali to vpravo – a volajte ma David.“ Usmial som sa a pocítil tupú bolesť za očami. „Asi si kladiete otázku, prečo som vás sem zavolať, Aidan.“

„Waits,“ opravil som ho. „Predpokladám, že nejde o spoločenské posedenie.“

„Tak dobre, Waits. Sledujete politiku?“

„Len keď sa tomu nedokážem vyhnúť.“

Znovu sa usmial. Pri úsmeve sa díval priamo na mňa, aby mi dal najavo, že som ho mimoriadne zaujal. Videl som jeho fotky na titulných stranách novín, rovnako sa pozeral na vojnových zločincov.

„Nepredpokladám, že viete, kto som.“

„Ste minister David Rossiter.“

„A čo viete o mojej kariére?“ spýtal sa a zdôraznil posledné slovo.

„Len to, čo sa píše v novinách.“

„Práve vám by malo byť jasné, že novinám sa nedá veriť. Detektív Aidan Waits, *hanba policajného zboru...*“

Ignoroval som ho. „Váš otec bol poslanec a dobre svoje pôsobenie využil. Vy ste však mali väčšie ideály – keď sa váš brat vrhol do hlavného politického boja, ešte ste si zarábali ako advokát. Oženili ste sa mladý a dodnes vám vzťah vydržal. Ale s dedičkou obrovského výrobcu vodky sa len tak nerozvádza.“

Opäť sa usmial.

„Do politiky ste vstúpili v mimoriadnom období. Konzervatívci boli štyri roky v opozícii a ďalšie štyri ich tam ešte čakali, odkedy ste k nim nastúpili. Napriek tomu ste im vylepšili profil. Vybóčili ste zo straníckej línie, vystupovali za práva homosexuálov, za práva žien. Dokonca ste sa ozvali aj v prospech imigrácie. Boli ste tak akurátne výstredný a výrazný, aby ste sa stali členom vlády. Nikoho teda neprekvapilo, keď vás vymenovali za ministra spravodlivosti, najmä vzhľadom na vaše právnické vzdelanie. A zrejme vám v procese nominácie neuškodilo, že vediete usporiadaný rodinný život a vychováate dve pekné dcéry.“

„Mali by ste napísať môj životopis,“ vyhlásil a posledné slovo takmer zhltol, keď si všimol, že sa mi trasú ruky. Bez váhania vstal a nalial dva veľké koňaky z baru v rohu miestnosti.

„Vďaka,“ povedal som, keď mi jeden podal.

„Ozaj, aké máte politické názory?“ spýtal sa ma a sadol si.

„Neviem.“

„Nerozhodný volič?“

„Politika mi pripadá ako príliš abstraktná sila na riešenie problémov, s ktorými sa stretávam.“

Napil sa, chvíľu podržal tekutinu v ústach, potom prehltol. „Svet treba zachraňovať postupne, jedného človeka za druhým?“ Prikývol som. „Na tom niečo bude.“ Pohniezdil sa. „Tak čo keby som vám porozprával o jednom konkrétnom človeku? O jednom človeku, ktorého treba súrne zachrániť?“

„Namietol by som, že na to existujú vhodnejší kandidáti ako ja.“

„A ja som vás už informoval, že neverím tomu, čo sa píše v novinách.“

Napil som sa. „Urobím, čo sa bude dať, ale nie je to nič, čo by nezvládol aj henten sivý na chodbe. Zrejme dokonca menej.“

Zdalo sa, že to považuje za argument v môj prospech.

„Waits, vy ste práveže jediný človek, ktorý mi teraz môže pomôcť. Hovorí vám niečo meno Zain Carver?“

Neodpovedal som.

„Dnes ráno,“ pokračoval, „som sa rozprával s vaším nadriadeným. Úžasný chlapík, ten Parrs.“

„Prečo sa o tom dozvedám až teraz?“

„Lebo ste sa zatajili. Detektívovi Kernickovi trvalo pár hodín, kým vás našiel.“

„Teší ma, že bol taký diskretný. Ten bavorák sa v mojom okolí krásne vynímal.“

„Ospravedlňujem sa. Špeciálne oddelenie si skôr navyklo splývať s luxusom.“

„A ja splývam s nebezpečenstvom.“

„Preto ste tu...“

„Nemôžem sa s vami na ničom dohodnúť, kým sa neporozprávam so superintendentom Parrsom.“

Rossiter na mňa chvíľu hľadel, potom vytiahol zo saka mobil a podal mi ho.

„Radšej mu zavolajte vy,“ požiadal som ho.

Usmial sa na mňa, pohľadal číslo v zozname a čakal. Parrs ako vždy zdvihol ihneď.

„Mám tu toho vášho Waitsa,“ povedal Rossiter do mobilu. „Presne sa na to hodí. Je veľmi autentický. Dokonca si ochotne vypil v službe. Ale nechce so mnou hovoriť, kým sa neporozpráva s vami.“ Znovu mi podal mobil a tentoraz som si ho vzal.

„Pane.“

„Waits,“ ozval sa superintendent Parrs. Jeho škótsky prízvuk znel ako tiché vrčanie. „Vo všetkom pánu ministrovi vyhovejte. Zajtra sa porozprávame.“ Ukončil hovor a ja som vrátil mobil Rossiterovi.

„Zain Carver,“ zopakoval.

„Je to drogový díler.“

„Čo pre vás ten človek znamená?“

„Ak mi bude priat' šťastie, tak veľmi dôležité slabé ohnivko.“

„Dostali ste za úlohu preniknúť k nemu?“

„Mám pocit, že moja úloha sa práve mení.“ Rossiter na to nereagoval. „Carver je úspešný,“ pokračoval som, „ale iba preto, lebo predstavuje výnimku. Je to biznismen medzi gaunerami. Mám za úlohu zistiť, či sa to dá využiť.“

„Ako by sa to dalo využiť?“

„V podstate tromi spôsobmi. Ak sa naňho vyvinie správny tlak, mohol by donášať na ostatných dílerov. Nie je najväčší ani najinteligentnejší, ale mohol by zhodiť niekoho, kto je. Alebo by nám mohol vyzvoniť, ktorých policajtov podpláca. A čo je najzaujímavejšie, možno je milý Zain Carver len nastrčená figúrka.“

„A kto je za ním?“

„Pokojne aj desať ľudí, o ktorých sme nikdy nepočuli.“

„Zaujímalo by ma, čo z toho budete mať vy. Momentálne máte popšpinené meno...“

„Moje meno nikdy za veľa nestálo. Prečo som tu, pán Rossiter?“

Znovu sa napil. Počul som, ako mu cinkli zuby o sklo.

„Čo viete o mojej dcére? O mojej najmladšej, Isabelle.“

„Pekné dievča, dosť mladé. Osemnásť, devätnásť?“

„Má sedemnásť,“ odvetil. „A zaplietla sa s Carverom.“

„Takže je neploletá. Pošlite tam zásahové vozidlo a odvezte ju domov.“

„To mi navrhol aj superintendent Parrs. Žiaľ, vec si zrejme vyžiada

trochu diskrétnosti.“ Všimol som si, že na sklené panely okolo nás dopadajú veľké dažďové kvapky. Pár sekúnd som dokázal každú rozoznať, potom oťaželi, zhustli a napokon sa miestnosť ocitla akoby v rozmazanej šmuhe. Čakal som. „Sčítaný mládenec ako vy si možno spomenie, kedy bola Isabelle naposledy v novinách.“

„Skolabovala,“ povedal som. „Od vyčerpania.“

Ani sa nepohol.

„Pokus o samovraždu?“

Prikývol. „Isabelle trpí depresiami. Zdedila to z matkinej strany. Pokúsila sa zabiť viackrát, ale naposledy to bolo najhoršie. Priveľa krvi, priveľký rozruch, nečudo, že sa do toho zastareli noviny. Dali sme im teda dôvod – vyčerpanie, kolaps.“ Díval sa na bod po mojej pravici, všetko to znovu prežíval. „Osobne som išiel za redaktormi a prosil ich o pochopenie.“

„Rozumiem,“ prikývol som.

„Naozaj?“ odsekol a potom zmiernil tón ďalšou otázkou. „Viete, čo je horšie, než keď sa vaša dcéra bodne nožom do krku?“ Pokrútil som hlavou. „Keď to prežije, vráti sa domov a znenávidí vás za to, že ste jej zachránili život.“ Dopil koňak. „Rozprávala sa so mnou, Waits. Povedala, že chápe svoj stav, chápe, že niekedy sa vyskytnú čierne dni. A veľmi pokojne mi vysvetlila, že tento deň medzi čierne nepatril. Uvažovala vtedy úplne jasne, takže mi nemôže odpustiť, že som zavolał sanitku.“

„Pre ministrovu dcéru je až k Zainovi Carverovi dosť dlhý pád.“

„Bol to naozaj dlhý pád,“ prisvedčil. „Myslím, že sa s ním zoznámila cez nejakú kamarátku. Pokiaľ viem, už mesiac býva vo Fairviewe.“

„Mesiac?“ Neodpovedal. Fairview bol názov Carverovho domu. Veľká viktoriánska vila južne od mesta v oblasti plnej študentov. Neslávne sa preslávila večierkami, ktoré priťahovali všetkých od univerzitných kočiek až po miestne celebrity. „Neviem, čo vám Parris narozprával, ale mám za úlohu držať sa v ich blízkosti. Vidím odovzdávanie peňazí, pijem s malými dílermi...“

„A to vám ide perfektne,“ vyhlásil. „Oddnes máte nové príkazy. Musíte prejsť na druhú stranu. Zašpiniť si ruky. Nadviazať kontakt s hlavnými hráčmi.“

„A vaša dcéra?“

„Nemôžem riskovať a dať ju priviezť domov políciou.“

„Pri všetkej úcte, pane, noviny vás už raz poslúchli, tak vás poslúchnu aj druhý raz. A aký škandál by vám nestál za to, aby ste ju mali zase doma?“

„Škandál?“ zopakoval. „Bez váhania by som sa vzdal tejto práce, keby som ju získal naspäť.“ Veril som mu, ale práve to ma malo varovať. Rozprával o Isabelle, akoby už bola mŕtva. Ovládol sa. „Nemôžem byť zase ten, ktorý jej ublíži. Chápete?“ Možno by som chápal, keby som videl jasne jeho tvár, ale bola zahalená v tme.

Pokrčil som plecami.

„Ste mladý. Počkajte. Príde čas, keď pre svoje deti urobíte čokoľvek.“

„Čo mám urobiť pre vaše dieťa?“

Zmlkol, akoby sa nad tým ešte poriadne nezamyslel. „Môžete sa dostať do jej blízkosti? Presvedčiť sa, či je v poriadku?“

„Mohol by som sa jej rovno spýtať, ako sa má.“

„Bol by som radšej, keby ste s ňou nenadväzovali priamy kontakt.“

„Neulahčujete mi to, pán Rossiter.“

„Nedám svoju dcéru priviezť domov proti jej vôli. A rozhodne nie políciou.“

„Nedozvedela by sa to,“ povedal som. „Ani pánko zo špeciálnej jednotky tuto na chodbe by na to neprišiel.“ Mlčal. „Uvedomte si, že sú to zlí ľudia.“

„Čo myslíte, čo ju tam u nich drží? Sex?“ To slovo ho stálo veľa.

„Neviem, asi skôr nie. Carver sa považuje za džentlmena. Biznismena.“

„To je dobré, nie?“

„Podľa toho, akú máte skúsenosť s biznismenmi. Ja by som povedal, že je to nebezpečné. Existujú aj iné spôsoby, ako využiť dievča, najmä dievča, ktoré má meno. V meste sú však iní díleri, ktorí by s ním boli schopní zaobchádzať zle. Radšej nech je doma a chodí na terapiu, hoci vás bude popritom nenávidieť.“

S námahou tú narážku ignoroval. „A čo s ňou spraví Zain Carver?“

„Je iný. Užho je pravdepodobnejšie, že vie, kto vaša dcéra v skutočnosti je. A zároveň je pravdepodobnejšie, že ju očarí. Predáva osmičku a...“

„Osmičku?“

„Heroín,“ vysvetlil som. „Háčko je ôsme písmeno abecedy. Je to sluš-

ná obchodná značka, ale hlavne to znie nevinnejšie na rohu ulice alebo v klube.“

„To je vylúčené. Isabelle mala problémy, ale nebrala by..“

„Nikto by ho nebral, až kým s tým nezačne. Je to univerzitné mestečko. Za posledné roky sa tam Carverovi darilo distribuovať rekreačné drogy. Vie, že Isabelle je vaša dcéra?“

„Je to možné.“ Preglgol. „Aj keď ona sa za to skôr hanbí.“

„Keby to vedel, hral by nebezpečnú hru, lebo by netušil, že ju nedáte priviezť domov.“

„Hm,“ utrúsil a pomaly zvrátil obrúčku.

„Aj predtým už ušla z domu?“

„Len do päťhviezdičkových hotelov a s mojou kreditnou kartou.“

„Máte pri sebe jej fotku?“

Rossiter siahol do náprsného vrecka. Vytiahol fotografiu a podal mi ju, chrániac ju pritom voľnou rukou ako plameň. Isabelle bola bledá a pekná, dievča s tmavoplavými vlasmi a inteligentnými modrými očami. Na zábere hľadela kamsi nad objektív. Pomyslel som si, že na človeka, ktorý ju fotografoval.

„Počúvajte.“ Naklonil sa dopredu. „Ospravedlňujem sa za tie reči o tom, že pijete s dílermi. Určite ste vo veľkom strese.“

Chvíľu sme sedeli mlčky.

„Potrebujete odo mňa ešte niečo?“ spýtal sa.

„Viete meno osoby, ktorá ju zoznámila s Carverom?“

„Žiaľ, nikdy som sa s ňou nestretol.“

„Ale viete, že je to žena?“

„Práveže neviem – mohol to byť ktokoľvek.“

„Možno by vaša manželka..“

„Alexa na tom nie je dobre. Netreba ju obťažovať.“

„Chápem. A prečo vás to celé začalo zaujímať až teraz?“ Nadvihol obočie. „Keďže Isabelle je preč už mesiac?“

„Dobrý postreh,“ podotkol. Potom vzdychol a zatal čeluste. „Tak vám to teda poviem. Bojujem na dvoch frontoch, Waits. Aj Alexa má depresiu. Už istý čas... je medzi nami napätie. Obávam sa, že na Isabelle sme popri tom všetkom pozabudli.“

„Ako sa s vami skontaktujem?“

Podal mi vizitku. Prešiel som prstami po vyrazených písmenách.

„Na tomto čísle ma zastihnete kedykoľvek, vo dne v noci.“

„Ďakujem za koňak. Ozvem sa.“

Nechal som ho zhrbeného na pohovke, vyčerpaného a opusteného.